Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δικτιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος | *Ἀθῆναι, 30 Ἰανουαρίου 1937* | *Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 9*

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τώρα καὶ ἀρκετὸν καιρὸ ἡ Ἀντουανέττα ἦταν μελαγχολικὴ καὶ ἀφηρημένη χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς τὴν αἰτία. Ἡ ἀποκάλυψη αὐτὴ τῶν σχεδίων της ἔδωσε τὴν ἐξήγηση τῆς μελαγχολίας της. Μόλις ὅμως φανέρωσε τὸ μυστικό της ἔγινε φαιδρὴ καὶ ὁμιλητικὴ ὅπως πρίν, ἐνῶ ἀπεναντίας ὁ Ἀνδρέας ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔγινε σκυθρωπὸς καὶ ἀμίλητος.

Ὁ Ἐρρῖκος διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὴν πρόθεση τῆς ἀδελφῆς του, ἀλλὰ μᾶλλον γιὰ τοὺς τύπους καὶ χωρὶς μεγάλη ζωή.

Ὁ Ἀνδρέας ἀπεναντίας ἔγινε ἔξω φρενῶν. Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ τὸν ἐγνώριζαν τὰ δύο ἀδέλφια τόν εἶδαν νὰ θυμώσῃ τόσο πολύ.

Ὡρκίστηκε πὼς ἐνόσω ζοῦσε αὐτὸς δὲν θ' ἄφηνε ποτέ του τὴν Ἀντουανέττα νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τὴ ζωή της σὲ μιὰ παρόμοια περιπέτεια.

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας, εἶπε ἡ Ἀντουανέττα, ἀλλὰ μὲ ποιὸ δικαίωμα θὰ μ' ἐμποδίσετε νὰ κάνω αὐτὸ ποὺ ἔχω σκοπό;

— Μὲ τὸ δικαίωμα ὅτι... μὲ τὸ δικαίωμα...

Ἔγινε κατακόκκινος, ἄφησε τὴ φράση του μισοτελειωμένη καὶ βγῆκε ἔξω χτυπώντας τὴν πόρτα.

—Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, εἶπε ἡ Ἀντουανέττα στὸν ἀδελφό της ὅταν ἔμειναν μόνοι. Καὶ πάρα πολὺ ἄδικο δὲν μοῦ φαίνεται νὰ ἔχῃ.

— Μὰ οὔτε ἐγὼ δὲν σὲ ἀναγκάζω νὰ ἔρθῃς μαζί μας, τὴν ἔκοψε μὲ χαιρεκάκια ὁ Ἐρρῖκος.

—Ἄφησέ με νὰ τελειώσω. Ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ πρέπει νὰ συμβαίνει: Ἢ ὁ κίνδυνος ποὺ λέτε δὲν εἶναι τόσο μεγάλος καὶ τότε μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ φύγω μαζί σας, ἢ εἶναι πολὺ μεγάλος καὶ τότε δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ κανείς, ὥσπου νὰ βρεθῇ ἕνας τρόπος ποὺ νὰ τὸν ἐξουδετερώσουμε. Καὶ λέγοντας ὅτι δὲν θὰ φύγῃ κανένας, ἐνοῶ καὶ ἐμένα καὶ ἐσένα καὶ τὸν Ἀνδρέα.

— Καὶ τώρα ποὺ εἶναι ὅλα ἕτοιμα, τώρα ποὺ εἶμαι βέβαιος, ἀκοῦς, εἶμαι ***βέβαιος*** πὼς ἡ βολίδα μας θὰ φθάσῃ στὸν Ἄρη, τώρα ἔρχεσαι νὰ μοῦ κάνῃς αὐτὴ τὴ γελοία θεωρία;

—Ἔ, λοιπόν, ἀφοῦ εἶσαι ***βέβαιος*** ἐντελῶς ***βέβαιος*** ὅπως λές, τί σ' ἐμποδίζει νὰ μὲ πάρῃς μαζί σου.

Ὁ Ἐρρῖκος ἔμεινε γιὰ λίγα λεπτὰ σιωπηλὸς κι' ἔπειτα ἀπάντησε μὲ βαθύτερη φωνή:

— Ναί, εἶμαι βέβαιος πὼς ἡ βολίδα, θὰ φθάσῃ στὸν Ἄρη, ἀλλὰ οἱ ἐπιβάτες μπορεῖ νὰ μὴ φθάσουν, οἱ ἐπιβάτες ***κατὰ πᾶσαν πιθανότητα*** δὲν θὰ φθάσουν. Δὲν εἶχα ποτέ μου σκοπὸ ν' ἀφήσω νὰ ἔρθῃ μαζί μου αὐτὸς ὁ γελοῖος ὁ Ὀρέστης οὔτε κἀν κι' ὁ ἴδιος ὁ Ἀνδρέας. Ἐγὼ μονάχα ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ θυσιάσω τὴ ζωή μου γιὰ τὴν ἐπιστήμη...

«... Ἄλλωστε, πρόσθεσε γελώντας, καὶ γιὰ νὰ ἐλαφρώσῃ κάπως τὴν ἀτμόσφαιρα ποὺ εἶχε βαρύνει πολὺ ὕστερα ἀπὸ τὴ δήλωσή του, ἄλλωστε ὁ Ὀρέστης θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴν τρομάρα του ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ κι' ἔτσι δὲν θὰ μᾶς ὠφελοῦσε σὲ τίποτε.

Ἡ Ἀντουανέττα ἔσχιζε νευρικὰ ἕνα χαρτὶ σὲ χίλια κομμάτια· τὸ ἀ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

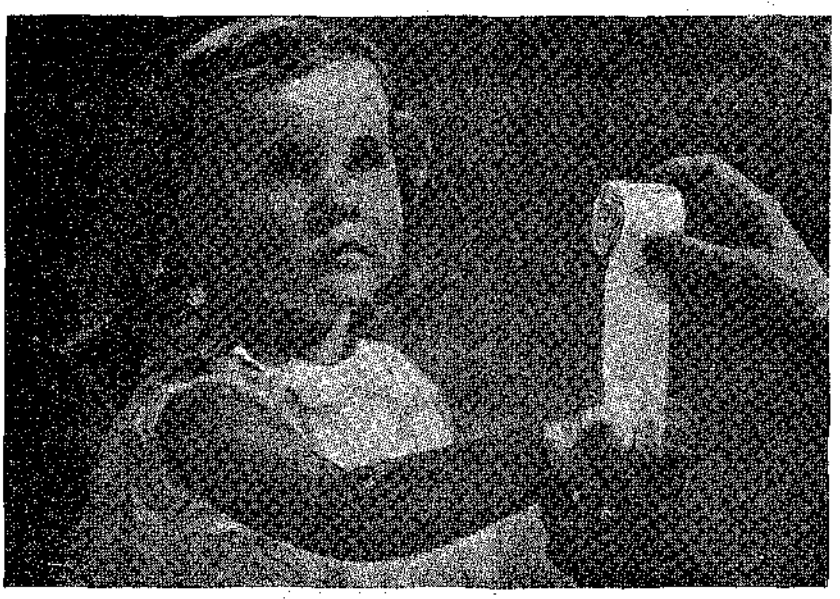

Ἡ μικρὴ Φώφη τὴν ὥρα ποὺ τῆς δένουν τὸ πληγωμένο χεράκι
Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὴ Ρωζελάντια

στεῖο τοῦ ἀδελφοῦ της ἀντὶ νὰ τὴν διασκεδάσῃ τὴν ἐξενεύρισε ἀκόμη περισσότερο καὶ ἀπάντησε, ἐνῶ τὰ μάτια της γυαλίζαν ἀπὸ θυμό:

— Καὶ ὁ θάνατος ὁ δικός σου σὲ τί θὰ ὠφελήσῃ; Τί ἀποτέλεσμα θὰ ἔχῃ, πές μου;

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα δὲν εἶναι ἀπολύτως βέβαιος, εἶπε ὁ Ἐρρῖκος, σκεπτικός, αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ἂν μπορεῖ ἕνας ἄνθρωπος νὰ ἀνθέξῃ στὴν καταπληκτικὴ ταχύτητα ποὺ θ' ἀναπτύξῃ ἡ βολίδα. Ὅπως σοῦ ἐξήγησα καὶ ἄλλοτε, ὅσο μεγαλύτερη ταχύτητα, ἀναπτύξῃ ἡ βολίδα ξεκινώντας, τόσο λιγώτερο ἐκρηκτικὸ μῖγμα θὰ χρειασθῇ νὰ πάρουμε μαζί μας. Ἀπεναντίας ὅσο λιγώτερη θέλουμε νὰ εἶναι ἡ ἀρχικὴ αὐτὴ ταχύτης, τόσο περισσότερο ὁλικὸ θὰ χρειασθῇ νὰ πάρουμε. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὅμως μπαίνουμε σ' ἕνα φαῦλο κύκλο, γιατὶ εἶναι φυσικὸ πῶς ὅσο περισσότερο φορτώνει κανεὶς τὴν βολίδα, τόσο βαρύτερη τὴν κάνει καὶ ὅσο πιὸ βαρειὰ εἶναι, τόσο περισσότερο ὁλικὸ χρειάζεται γιὰ νὰ τιναχτῇ στὸν ἀέρα.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἔβγαλε νευρικὰ ἕνα χαρτὶ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὸ ἔδειξε τῆς Ἀντουανέττας.

— Νὰ οἱ ὑπολογισμοί μου, τῆς εἶπε: μὲ τὸ ἐκρηκτικὸ μῖγμα τοῦ Ἀνδρέα, τὸ ξεκίνημα θὰ γίνῃ μὲ ταχύτητα τριῶν χιλιομέτρων τὸ δευτερόλεπτο, γιὰ τὴν ἀκρίβεια μάλιστα τριῶν χιλιάδων ἑκατὸν ἑξήντα ὀκτὼ μέτρων.

— Μὰ ποτέ, κανένας ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀνθέξῃ ἕναν τέτοιο κλονισμό! φώναξε ἡ Ἀντουανέττα. Αὐτὸ τὸν ὑπολογισμὸ δὲν εἶχες τολμήσει νὰ μοῦ τὸν δείξῃς.

— Θὰ προσπαθήσω νὰ συνειθίσω, θὰ ἐξασκηθῶ σιγὰ-σιγά, εἶπε ὁ Ἐρρῖκος... Ἐφρόντισα καὶ τοποθέτησα μέσα στὴν καμπίνα τῆς βολίδας σομμιέδες κρεμασμένους ἀπὸ δυνατὰ ἐλατήρια ποὺ θὰ κάνουν τὸ τράνταγμα λιγώτερο ἀπότομο. Ὅ,τι μπορέσω ἀκόμη, ὅ,τι θὰ μ' εὐκολύνῃ ἡ τέχνη καὶ ἡ ἐπιστήμη θὰ τὸ κάνω, κι' ὕστερα θὰ κάνω τὸν σταυρό μου... καὶ... ὁ Θεὸς βοηθός!

— Εἶσαι τρελλός, Ἐρρῖκε! Ἀπὸ τὴν πιὸ ἀπόλυτη ἀκινησία νὰ βρεθῇς **ξαφνικὰ** πεταγμένος στὸ κενὸν μὲ μιὰ ταχύτητα μεγαλύτερη ἀπὸ δέκα χιλιάδες χιλιόμετρα τὴν ὥρα; Ποιὸς θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ σ' αὐτό. Καὶ ἡ θερμότης ποὺ θὰ ἀναπτυχθῇ ἀπὸ τὴν προστριβὴ τῆς βολίδας στὰ ἀτμοσφαιρικὰ στρώματα καὶ ποῦ μπορεῖ νὰ φθάσῃ...

— Στοὺς 3300 Κελσίου, τὸ ὑπελόγισα καὶ αὐτό, ἀπάντησε ψύχραιμα ὁ Ἐρρῖκος.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι τρέλλα, ἀληθινὴ τρέλλα, φώναξε ἡ δυστυχισμένη Ἀντουανέττα μὲ ἀπόγνωση.

— Θὰ ἔκανε ἡ ἀεροπορία τόσες μεγάλες προόδους μέσα σὲ τόσο λίγα χρόνια ἂν δὲν βρίσκονταν οἱ τρελλοὶ ποὺ θυσίασαν γιὰ χάρη της τὴ ζωή τους;

— Ἐρρῖκε, ἔκανε παρακλητικὰ ἡ Ἀντουανέττα, κάνετε πρῶτα ἕνα πείραμα.

— Αὐτὸ τὸ ἔχω σκοπό.

— Πρέπει νὰ κάνῃς ἕνα πείραμα ποὺ δὲν θὰ στοιχίσῃ τὴ ζωὴ σὲ κανένα, μὲ μιὰ μικρὴ βολίδα ποὺ μέσα θὰ ἔχῃς κλείσει... ἕνα... ποντίκι ἂς ποῦμε.

Ὁ Ἐρρῖκος σήκωσε τοὺς ὤμους του, μὰ ἡ Ἀντουανέττα ἐξακολούθησε:

Ὁ Ἐρρῖκος χωμένος στὴν τάφρο πάτησε τὸ κουμπί...»

— Θὰ τινάξουμε τὴν βολίδα μὲ τὴν ἀρχικὴ ταχύτητα ποὺ ὑπολογίζετε, τρεῖς χιλιάδες μέτρα τὸ δευτερόλεπτα καὶ γιὰ νὰ μὴν τσακιστῇ στὴ γῆ, ὅταν πέσει κάτω, θὰ τὴν ἐφοδιάσετε μ' ἕνα ἀλεξίπτωτο. Καὶ θὰ μοῦ ὁρκισθῆς πῶς ἂν τὸ ζῶο ποὺ θὰ βάλουμε μέσα δὲν ξαναγυρίσῃ ζωντανό, θὰ παραιτηθῆς ἀπὸ τοὺς σκοπούς σου.

— Ἀλλὰ...

— Προτιμῶ νὰ θυσιασθῇ ἡ ζωὴ ἑνὸς ποντικοῦ παρὰ ἡ δική σου.

— Ἀλλὰ...

— Κι' ἂν ὕστερα ἀπὸ τὸ πείραμα αὐτὸ ἀποδειχθεῖ πῶς τὸ ταξίδι δὲν εἶναι πραγματοποιήσιμο, σὲ τί θὰ ὠφελήσῃ νὰ πᾷς γυρεύοντας τὸν βέβαιο θάνατό σου; Οὔτε στὴν ἐπιστήμη θὰ χρησιμεύσῃ αὐτό, οὔτε στὴν ἀνθρωπότητα.

Ὁ ἀδελφὸς κι' ἡ ἀδελφὴ ἐξακολούθησαν τὴ συζήτησή τους ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα, μὰ ἡ Ἀντουανέττα εἶχε δίκιο, αὐτὸ ἦταν ὁλοφάνερο.

Παρ' ὅλη του τὴν ἐπιμονὴ ὁ Ἐρρῖκος ἦταν ἀρκετὰ ἔξυπνος καὶ τὸ κατάλαβε ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Κι' ἔτσι ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρό, ἄρχισε νὰ καταρτίζῃ τὰ σχέδια γιὰ μιὰ μικρὴ βολίδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Τὸ πείραμα

Εἶναι ἕνα βράδυ ψυχρὸ καὶ σκοτεινὸ· ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ σέρνει πίσω του ἕνα κλειστὸ καμμιόνι λοξεύει ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Σαὶν-Σὸρ καὶ παίρνει ἕναν ἄλλο δρόμο ποὺ τραβᾶει πρὸς τὰ δεξιά.

Σὲ λίγο τὰ δυὸ αὐτοκίνητα φτάνουν σ' ἕνα μέρος, ἕνα ἴσωμα, ἀκαλλιέργητο καὶ ἐντελῶς ἔρημο· ἀπὸ τὸ ἐπιβατικὸ κατεβαίνουν τέσσερες ἄνδρες καὶ μιὰ νέα: εἶναι ὁ Ἐρρῖκος, ὁ Ἀνδρέας, ὁ Ζὰκ Ναταλὶ ὁ Βαρνάβας καὶ ἡ Ἀντουανέττα, Δὲν μιλοῦν. Ὅλοι τους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἐρρῖκο, τρέμουν. Κι' ἀπὸ τὸ κρύο, ἀλλὰ τὸ περισσότερο ἀπὸ νευρικότητα.

Ἀνοίγουν τὸ καμμιόνι καὶ βγάζουν ἀπὸ μέσα φτυάρια, ἀξίνες, ξύλινες πῆχες, σιδερένια δοκάρια, χαλύδδινους σωλῆνες, καὶ ἕνα σωρὸ παρόμοια παράξενα πράγματα. Ἀφήνουν μέσα μόνον ἕνα μεγάλο μακρουλὸ κιβώτιο, τρία μέτρα μακρύ, ποὺ πιάνει ὅλο τὸ βάθος τοῦ καμμιονιοῦ ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη, καὶ εἶναι κρεμασμένο ἀπὸ ψηλὰ μὲ δυὸ χοντρὰ παλαμάρια, γιὰ νὰ μὴν ἀγγίζῃ τὸ πάτωμα. Σὲ μιὰ γωνιὰ ἐπίσης ἔχουν ἀφήσει ἕνα μικρὸ κλουβὶ ὅπου πότε-πότε βλέπει κανεὶς νὰ φωσφορίζουν μέσα στὸ σκοτάδι δυὸ μάτια ζωηρὰ ἀνήσυχα, τὰ μάτια ἑνὸς μικροῦ ζώου, ποὺ κουνιέται ἀδιάκοπα μέσα στὴ φυλακή του.

Εἶναι ἡ τρίτη φορὰ ποὺ ὁ Ἐρρῖκος καὶ ὁ Ἀνδρέας ἔρχονται σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἀλλὰ οἱ ἄλλοι ποὺ δὲν ἔχουν ξεκνάρθει, δὲν τὸ γνωρίζουν καθόλου καὶ ἡ ἀφιξή τους σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιὰ σὲ μιὰ τέτοιαν ὥρα τοὺς ἐπηρεάζει ὑπερβολικά. Ἄλλωστε τὸ πείραμα ποὺ πρόκειται νὰ κάνουν εἶναι σπουδαιότατο καὶ περιμένουν μὲ ἀγωνία τὸ ἀποτέλεσμά του. Ὅλη τὴ νύχτα θὰ τὴν περάσουν μὲ τὶς τελευταῖες προετοιμασίες καὶ τὰ ξημερώματα θὰ πετάξουν τὴ δοκιμαστικὴ βολίδα ποὺ γιὰ τὴν ὥρα βρίσκεται φυλαγμένη μέσα στὸ καμμιόνι.

Ἡ χρησιμοποίησῃ τῆς ὥρας εἶναι κανονισμένη λεπτὸ μὲ λεπτὸ σχεδόν, δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ χάνουν οὔτε στιγμή.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΝΑΜΕΣΑ σὲ δυὸ περιόδους κρύου—ἢ «κύματα ψύχους» ὅπως λένε σήμερα—εἴχαμε μιὰ μικρὴ παρένθεση ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες γλυκές, ἡλιόλουστες. Τὸ κλῖμα μας παρουσιάζει αὐτὰ τὰ παράξενα. Ἐνῶ βασιλεύει χειμώνας δριμύς, ποὺ σὲ κάνει νὰ ρωτᾷς μὲ τρόμο «πότε θὰ τελειώσῃ;», ξημερώνει ἄξαφνα ἀνοιξη· κι' ἐνῶ ἐλπίζεις πῶς ὁ χειμώνας ξεθώμανε, πέρασε, ξαναγυρίζει δριμύτερος. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ κλίματα μὲ ἰδιοτροπίες ἀκόμα μεγαλύτερες. Ἕνας φίλος μου ποὺ ἔζησε στὸν Καναδά, μοῦ ἔλεγε πῶς τὸ καλοκαίρι, ἐνῶ τὴν ἡμέρα ἔκανε ζέστη ποὺ ἔσκαζε ὁ τζίτζικας—ἀνυπόφορη ζέστη, μαρτύριο—τὴ νύχτα ἔκανε τόσο κρύο, ποὺ ἔπρεπε νὰνάβῃ δυνατὴ φωτιὰ γιὰ νὰ μὴν παγώσῃ!

Μιὰ λοιπὸν ἀπὸ τὶς γλυκὲς ἐκεῖνες ἡμέρες τῆς παρένθεσης, εἶδα ἕνα θέαμα ἔξοχο. Ἦταν σὲ μιὰ μικρὴ κάμαρα ζεστὴ σὰ φωλιά. Ἀπὸ ἕνα μεγάλο μεσημβρινὸ παράθυρο, τὴν ἐπλημμύριζε ὁ ἥλιος, χαρὰ Θεοῦ. Τὰ τζάμια μὲ τᾶσπρα μπερντεδάκια κλειστά. Μπροστά, ριχμένο ὡς κάτω, ἕνα διάφανο στόρ. Κι' ἀνάμεσα στὸ στὸρ αὐτὸ καὶ στὰ τζάμια, πάνω στὸ πεζούλι τοῦ παράθυρου, ἕνα μικρὸ ἄσπρο γατάκι ποὺ ἡλιαζόταν καθισμένο στὰ πισινά του πόδια. Ἀπολάμβανε κι' αὐτὸ τὴ λαμπρὴ χειμωνιάτικη ἡμέρα, τὸ χρυσὸ φῶς, τὴ γλυκειὰ ζέστη. Καὶ φαινόταν τόσο εὐτυχισμένο ποὺ ζοῦσε! Ἦταν, ἀλήθεια, ἡ εἰκόνα τῆς εὐτυχίας τῆς ζωῆς. Πόσο ὡραῖος θὰ τοῦ φαινόταν ὁ κόσμος, καὶ πόσο καλὸς ὁ Θεὸς ποὺ τὸν ἔκαμε! Οὔτε θὰ θυμόταν πιὰ καθόλου τὸ τούρτουρο ποὺ τράβηξε τὶς προηγούμενες ἡμέρες, ὅταν ἀπὸ τὰ ἴδια ἐκεῖνα τζάμια θὰ ἔβλεπε τὸν σταχτὶ οὐρανὸ καὶ τὸ ἄσπρο χιόνι, καὶ ποὺ τοῦ κάκου θὰ ζητοῦσε μιὰ ζεστὴ γωνιὰ σ' ὅλη τὴν κάμαρα, ἂν ἡ σόμπα ἦταν σβυσμένη. Καὶ θὰ ἐνόμιζε, χωρὶς ἄλλο, πῶς μιὰ ποὺ φάνηκε ὁ ἥλιος, δὲν θὰ χανόταν πιὰ ποτέ. Στὴν ψυχή του ἐβασίλευε ἡ χαρὰ κι' ἡ αἰσιοδοξία. Κι' αὐτὸ φαινόταν κι' ὅταν καθόταν ἀκίνητο, μακάριο· κι' ὅταν σήκωνε τὸ ποδαράκι του μὲ νωχέλεια νὰ παίξῃ λίγο μὲ τὸ μπερντὲ ἢ νὰ πιάσῃ καμμιὰ μύγα· κι' ὅταν ἄνοιγε τὰ μεγάλα του μάτια γιὰ νὰ κοιτάξῃ ἐκστατικὸ τὸ ἡλιοφῶς· κι' ὅταν τὰ μισόκλεινε σὰ ἰθαμπωμένο, γουργουρίζοντας ἐλαφρὰ ἀπὸ εὐχαρίστηση...

Τὸ γατάκι αὐτὸ δὲν ἦταν πιὰ νήπιο. Εἶχε ἀρκετὸ καιρὸ ποὺ ζοῦσε κι' ἐγνώριζε τὸν κόσμο. Ἦταν σὰν ἕνα παιδὶ μεγαλοῦτσικο—νά, σὰν ἕν' ἀγοράκι ἢ κοριτσάκι δώδεκα ὡς δεκατεσσάρων χρονῶν... Καὶ συλλογίσθηκα: Γιατὶ καὶ τὰ παιδιὰ νὰ μὴν εἶναι τὸ ἴδιο εὐτυχισμένα καὶ αἰσιόδοξα; γιατὶ νὰ μὴν ἀπολαμβάνουν τὸ ἴδιο τὴ χαρά, τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς, παρὰ νὰ τὰ βλέπῃς νὰ μελαγχολοῦν, ἀκόμα καὶ σὲ τέτοιες ὡραῖες ἡμέρες, νὰ παραπονιοῦνται, νὰ γρινιάζουν, νὰ κλαῖνε; Θὰ πῇς: τὸ παιδὶ δὲν εἶναι γατάκι, ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ζῶο. Μὰ αὐτὴ εἶναι ἴσαΐσα ὅλη ἡ δυστυχία: ποὺ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι πιὰ ζῶο σὲ τίποτα, ἐνῷ σὲ μερικὰ πράγματα ἔπρεπε νὰ εἶναι. Καὶ πρῶτα-πρῶτα σ' αὐτὴ τὴν ὁλόψυχη ἀπόλαυση τῆς ζωῆς. Γιατὶ ἡ ἴδια ἡ ζωὴ εἶναι κιόλα μιὰ μεγάλη εὐτυχία. Νὰ ζῇς, νἀναπνέῃς, νὰ βλέπῃς τὸν ἥλιο, νὰ χαίρεσαι τὸ φῶς καὶ τὸ θάλπος του. Οἱ ἄνθρωποι—καὶ τὰ παιδιὰ μαζί τους—φαίνουνται νὰ μὴν ἐκτιμοῦν ὅσο πρέπει, νὰ περιφρονοῦν σχεδὸν αὐτὴ τὴν εὐτυχία· καὶ νὰ γυρεύουν ἄλλες, ποὺ εἶναι ἀνέφικτες, ἢ μάταιες ἢ λιγώτερο ἀγνὲς καὶ μεγάλες.

Ἄ, πῶς ἤθελα νὰ θυμοῦνται ὅλοι πῶς ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες! καὶ πῶς ἤθελα νὰ ἔβλεπα καὶ παιδιὰ ποὺ νὰ μοιάζουν... τὸ μικρὸ γατάκι στὸν ἥλιο!

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η'.

Κανένας δὲν τῆς ἀποκρίθηκε, γιατὶ κι' ὁ Φωνακλὰς εἶχε φύγει. Κι' ἡ Ἀσπρούλα ἐξακολούθησε νὰ μιλῇ μονάχη της.

— Μὰ ἰδὲς τί ὄμορφο αὐγὸ αὐτὸ τὸ τελευταῖο! Εἶναι τὸ πιὸ μεγάλο καὶ τὸ πιὸ ἄσπρο ἀπ' ὅλα. Νὰ τὸ χαρῶ ἐγώ... τὸ πουλάκι μου!

Ἄξαφνα ἡ Ἀσπρούλα κόπηκε. Γιατὶ ἔγινε κάτι φοβερό: Τὸ μεγάλο αὐγὸ ἔσκασε, χωρίστηκε στὰ δυό, κι' ἀπὸ μέσα βγῆκε μιὰ τουφίτσα ἀπὸ κίτρινα πούπουλα, ποὺ κουνιόταν κι' ἔκανε «τσί! τσί! τσί!».

— Ἄ; ἕνα πουλάκι! ἔκαμε ἡ Ἀσπρούλα μὲ χαρὰ μεγάλη.

— Τσί! τσί! τσί! ἔκαμε δυνατώτερα ἡ τουφίτσα.

— Πῶς σὲ λένε; ρώτησε ἡ Ἀσπρούλα.

Ἡ τουφίτσα τὴν κοίταξε λίγο κι' ἔπειτα μὲ ψιλὴ φωνίτσα ἀποκρίθηκε:

— Μὲ λένε Μυταράκη!

— Χαίρω πολύ. Καὶ τὸ αὐγὸ τί θὰ γίνῃ τώρα;

Ὁ Μυταράκης γύρισε, κοίταξε τὰ ἄδεια τσέφλια καὶ εἶπε:

— Δὲν ξέρω... μ' αὐτὸ τώρα δὲν εἶναι τίποτα!..

— Τὸ βλέπω... Μ' ἂν ἔρθῃ ὁ Γκρινιάρης, τί θὰ τοῦ δώσω;

— Δὲν ξέρω...

Οὔτε ἡ Ἀσπρούλα ἤξερε. Καὶ φώναξε τὸν Φωνακλὰ καὶ τοῦ διηγήθηκε τί ἔγινε μὲ τὸ αὐγὸ τοῦ Γκρινιάρη.

— Καὶ τώρα τί νὰ τοῦ δώσω; τὸν ρώτησε.

— Ἔχω μιὰ ἰδέα, ἀποκρίθηκε ὁ Φωνακλάς. Θυμᾶσαι κεῖνο τὸ σκληρὸ αὐγὸ ποὺ σοῦ ἔβαλε τἀφεντικὸ στὴ φωλιά σου, καὶ σὺ θύμωσες καὶ τὸ πέταξες ἔξω: Δὲν ἔσπασε. Θὰ σοῦ τὸ φέρω. Ἀός το τοῦ Γκρινιάρη κι' ἂς κουρεύεται.

— Μὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἦταν πέτρινο, εἶπε ἡ Ἀσπρούλα.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ

Ἤσυχα ἔρχετ' ἡ βραδυά. Καὶ νὰ π' αὐτὴν τὴν ὥρα
Στὶς πόρτες οἱ γειτόνισσες μιὰ-μιὰ ἔχουν φανῆ.
Μαζεύτηκαν καὶ τὰ παιδιὰ ἀπ' τὰ παιχνίδια τώρα,
Κι' ἀρχίσανε νὰ τραγουδοῦν μὲ ζωηρὴ φωνή.

Τὸ στοματάκι τους γλυκὸ καὶ ρόδινο ἀνοίγει
Γιὰ τὸ τραγοῦδι ποὺ ἱστορεῖ τὴ λύπη τὴν κρυφή.
Μὰ εἶν' ἡ χαρὰ τόσο πλατειὰ κι' ἡ ἔννοια τόσο λίγη,
Κι' ὅλο γελοῦν ἀφρόντιστα στὴν κάθε του στροφή.

Παιδιὰ χαρούμενα! Καθὼς τὰ λόγια σας σκορπᾶνε,
Ξένα πρὸς τὴν ἀθῶα σας κι' ἀμέριμνη καρδιά,
Νὰ ξέρατε πόσο μακρυά, πόσο βαθειὰ θὰ πᾶνε
Καὶ πόσα δάκρυα θὰ γενοῦν στὴν ἤρεμη βραδυά.

Θὰ φτάσῃ πρῶτα ἡ πίκρα τους ἐκεῖ στὰ σκαλοπάτια,
Γιὰ νὰ χαϊδέψῃ τὶς μορφὲς ποὺ σκύβουν θλιβερὰ,
Καὶ θ' ἁπλωθῇ σὰν ρεμβασμὸς στῶν κοριτσιῶν τὰ μάτια,
Π' ἀπόστασαν νὰ καρτεροῦν πὼς θἄρθῃ πιὰ ἡ χαρά.

Θὰ πάῃ... Θὰ πάῃ ὡς τὶς αὐλὲς ν' ἀγγίξῃ τὰ λουλούδια,
Καὶ τὶς σκιὲς ποὺ θὰ γυρνοῦν στὸ ἐρημικὸ στενό,
Ἐνῷ ἐσεῖς, χαρούμενα παιδιά, ἄλλα τραγούδια
Θὰ λέτε στὸν πιὸ εὔθυμο καὶ πιὸ γοργὸ σκοπό.

Κι' ἀργά, σὰν θὰ ὀνειρεύεστε, στὴν πάλλευκή σας κλίνη
Καὶ τὴ γλυκειὰ ἁρμονία των θἄχετε στὴν καρδιά,
Ἄχ' τὸ τραγοῦδι τὸ πικρό! Ἀκόμα θἄχει μείνει
Καὶ θὰ πλανιέται ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὴν ἔρημη βραδυά...

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Χ. ΚΟΡΔΟΠΑΤΗ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Χτύπησε ἕνα κουδούνι. Καὶ παρουσιάσθηκε ὁ ἐπιστάτης.

— Πάρ' τον αὐτόν, τοῦ εἶπε, καὶ κλεῖσε τον στὴ φυλακή.

Ὁ ἐπιστάτης πῆρε τὸν καϊμένο τὸν Μάριο γιὰ νὰ τὸν φυλακίσῃ. Κι' ὁ ὑποδιευθυντὴς πῆγε νὰ βρῇ τὸν διευθυντή.

Ἐνῷ γίνουνταν αὐτά, ὁ Γεώργος Μοντανῆς, ποὺ σὰ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς τρεῖς φίλους του, ἦταν σὲ ἀνώτερη τάξη, ζήτησε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν ἐπιτηρητὴ νὰ πάῃ στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Τελόριμου, γιατὶ εἶχε νὰ τοῦ πῇ κάτι σπουδαῖο.

Ἔτσι ἐπῆρε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του ἕνα γράμμα ποὺ εἶχε λάβει ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὸ διάβασε ἄλλη μιὰ φορὰ καὶ ξεκίνησε γιὰ νὰ βρῇ τὸν κ. ἐπιμελητή.

Αὐτὸς ἀπόρησε λίγο ἅμα τὸν εἶδε τέτοια ὥρα, κι' ἐπειδὴ τὸν ἀγαποῦσε σὰν ἐπιμελὴ καὶ τακτικὸ μαθητή, τὸν ρώτησε μὲ μεγάλη εὐμένεια:

— Τί συμβαίνει, φίλε μου; τί μὲ θέλεις;

— Κύριε ἐπιμελητή, ἀποκρίθηκε ὁ Μοντανῆς μὲ συστολή, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς κάμω πρῶτα μιὰ ἐρώτηση, κι' ἔπειτα νὰ σᾶς πῶ γιατὶ ἔρχομαι τόσο ἀργά;

— Μετὰ χαρᾶς.

— Βρήκατε καμμιὰ ὑποτροφία γιὰ τὸν Μάριο Καπάνη;

— Δυστυχῶς, ὄχι ἀκόμα. Εἶναι πολλὰ παιδιὰ ποὺ ζητοῦν καὶ τὰ χρήματα ποὺ διαθέτει τὸ Λύκειο γιὰ ὑποτροφίες εἶναι λίγα. Ἡ πίστωση, μὲ ἄλλους λόγους, ἔχει ἐξαντληθεῖ. Καὶ λυποῦμαι πολύ, γιατὶ ὁ Μάριος Καπάνης εἶναι πατριώτης μου καὶ καλὸ παιδί... Τώρα φοβᾶμαι πὼς ἡ οἰκογένειά του θἀναγκασθῇ νὰ τὸν ἀποτραβήξῃ, γιατὶ δὲν ἔχει τὰ μέσα νὰ τὸν σπουδάσῃ.

— Ὥστε δὲν ὑπάρχει τρόπος γιὰ νὰ μείνῃ ὁ Μάριος στὸ Λύκειο;

— Πρὸς τὸ παρόν, ὄχι. Πρέπει νὰ κενωθῇ καμμιὰ θέση, δηλαδὴ νὰ τελειώσῃ καὶ νὰ βγῇ κανένας ἀπὸ τοὺς ὑποτρόφους—πρᾶγμα ποὺ φέτος δὲν θὰ γίνῃ βέβαια. Ἐκτὸς ἂν βρεθῇ ἄλλος, συγγενής ἢ φίλος του, νἀναλάβῃ τὰ ἔξοδά του. Ἀλλὰ φαίνεται πὼς δὲν ἔχει κανένα...

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε ἐπιμελητά...

— Γιατί; τί θέλεις νὰ πῇς;

— Θέλω νὰ πῶ πὼς ὁ Μάριος ἔχει ἕνα φίλο ποὺ θὰ τὸ θεωρήσῃ εὐτυχία του νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Ἔτσι; καὶ ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ καλός του φίλος;

Ὁ Μοντανῆς ἐδίσταση λίγο κι' ἔπειτα εἶπε σιγά.

— Ὁ θεῖος μου, κύριε ἐπιμελητά.

— Ὁ θεῖος σου; ἀπόρησε ὁ κ. Τελόριμος. Ἀλλὰ ὁ θεῖος σου δὲν πιστεύω νὰ εἶδε καὶ νὰ γνώρισε ποτὲ τὸν μικρὸ Καπάνη!

— Ὄχι βέβαια! Ἀλλὰ τὸν εἶδα καὶ τὸν ἐγνώρισα ἐγώ, κύριε ἐπιμελητά, κι' ἐγὼ ἔγραψα τοῦ θείου μου γιὰ τὸ νέο μου συμμαθητή.

— Κι' ὁ θεῖος σου ἀναλαμβάνει τὰ ἔξοδα τῆς σπουδῆς του;

— Μάλιστα. Θὰ ἤθελα ὅμως, κύριε ἐπιμελητά, νὰ μὴ τὸ μάθῃ αὐτὸ ὁ Μάριος, μήπως προσβληθῇ.

— Ἡ ἰδέα σου δὲν εἶναι κακή... Μὰ εἶναι βέβαιο πὼς ὁ θεῖος σου...

— Βεβαιότατο! Μοῦ τὸ ἔγραψε. Τώρα δὰ ἔλαβα γράμμα του...

— Γιὰ νὰ τὸ ἰδῶ...

Ὁ Μοντανῆς ἐδίστασε καὶ πάλι. Δὲν ἤθελε, φαίνεται, νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα τοῦ θείου του ἄλλος. Ὁ κ. Τελόριμος ὅμως ἔτεινε τὸ χέρι του κι' ὁ Μοντανῆς ἀναγκάσθηκε νὰ τοῦ τὸ δώσῃ.

Ἴδοὺ τί ἔλεγε:

«Ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ,

»Σὲ συγχαίρω ποὺ θέλεις νὰ βοηθήσῃς τὸν φίλο σου Μάριο Καπάνη. Εἶμαι εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος γιὰ τὰ εὐγενικά σου αἰσθήματα καὶ πολὺ εὐχαρίστως θὰ πληρώνω τὰ δίδακτρα καὶ τὰ τροφεῖα τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ ὥς νὰ τοῦ δοθῇ καμμιὰ ὑποτροφία ἀπὸ τὸ Λύκειο ἢ ὡς νὰ βελτιωθῇ ὁπωσδήποτε ἡ οἰκονομική του κατάσταση. Συμμορφώνομαι καὶ μὲ τὴν ἐπιθυμία σου, δηλαδὴ νὰ δίδωνται αὐτὰ τὰ χρήματα ἀπὸ τὴν δική σου περιουσία, ἂν καὶ θὰ ἤθελα νὰ δίδωνται ἀπὸ τὴν δική μου. Τελοσπάντων, ἂς γίνῃ ὅπως θέλεις.

»Καὶ πάλι σὲ συγχαίρω καὶ σὲ καταφιλῶ, ὁ θεῖος σου

Ε. Μοντανῆς»

Ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωση αὐτοῦ τοῦ γράμματος, ὁ κ. Τελόριμος ἦταν συγκινημένος πολὺ καὶ ἄλλο τόσο χαρούμενος. Σηκώθηκε, ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ Μοντανῆ καὶ τοῦ εἶπε:

— Κι' ἐγώ, παιδί μου, σὲ συγχαίρω! Ἔχεις πραγματικῶς καλὴ καρδιά!

Κι' ἐξακολούθησε:

— Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐδίσταζες νὰ μοῦ δείξῃς τὸ γράμμα; Δὲν ἤθελες νὰ μάθω οὔτ' ἐγὼ πὼς ἀπὸ δικά σου χρήματα θὰ πληρώνουνται τὰ ἔξοδα τοῦ Καπάνη, ἀλλὰ νὰ νομίζω πὼς θὰ τὰ δίνῃ ὁ θεῖος σου;.. Καλά, Μοντανῆ, καλά!.. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ κι' ἐκ μέρους μου, κι' ἐκ μέρους τοῦ φτωχοῦ μου μικροῦ πατριώτη.

Κι' ὁ Μοντανῆς ἦταν χαρούμενος καὶ συγκινημένος ποὺ ἔβλεπε τόσο

εὐχαριστημένο τὸν κ. ἐπιμελητή. Καὶ καθὼς στεκόταν ὄρθιος καὶ σιωπηλός, ὁ κ. Τελόριμος τὸν χτύπησε στὸν ὦμο καὶ τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε τώρα, παιδί μου, θὰ ἐξακολουθήσῃς τὴ βραδυνή σου μελέτη. Καὶ ἡσύχασε: κανένας δὲν θὰ μάθῃ τὸ μυστικό. Ἐμεῖς οἱ δυὸ θὰ τὸ ξέρουμε καὶ ὁ κ. διευθυντής... Καληνύχτα!

Μόλις ἔφυγε ὁ Μοντανῆς, μπῆκε στὸ γραφεῖο ὁ ὑπηρέτης κι' εἶπε στὸν κ. Τελόριμο πὼς τὸν ζητοῦσε ὁ διευθυντής.

Ὁ κ. Τελόριμος ἔτρεξε καί, ἅμα τὸν εἶδε, ὁ διευθυντὴς τοῦ εἶπε ζωηρά:

— Τί μαθαίνω, κύριε ἐπιμελητά; Πάλι ἐπανάσταση στὴν τετάρτη; Ἂν δὲν πήγαινε, λέει, ἐγκαίρως ὁ κ. ὑποδιευθυντής, κι' ἐκεῖνος δὲν ξέρει τί θὰ γινόταν!

— Ἐπανάσταση; ἔλαμε μὲ ἀπορία ὁ ἐπιμελητής.

— Μάλιστα, ἐπανάσταση! Καὶ ξέρετε ποιὸς ἦταν ὁ ἥρως της; Ἕνας ἀπὸ τοὺς προστατευομένους σας!

— Ποιός, κύριε διευθυντά;

— Δὲν θυμοῦμαι τώρα πὼς τὸν λένε... Ἀ, ναί! ἐκεῖνος ὁ καταραμένος, τὸ ζιζάνιο, ὁ πατριώτης σας!..

— Ὁ Μάριος Καπάνης;

— Ἀκριβῶς! Ὁ κ. ὑποδιευθυντὴς τὸν βρῆκε πιασμένο, μαλλιὰ-κουβάρια, μὲ τὸν Γρηγόρη. Τὸν πατοῦσε μὲ τὸ γόνατο καὶ τοῦ ἔλεγε νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμη. Μιὰ στιγμὴ ἔλειψε ὁ ἐπιτηρητής, καὶ βρῆκε τοῦ λόγου του τὴν εὐκαιρία νὰ κάμῃ τὰ δικά του. Ἀ, μὰ εἶναι ἀνυπόφορος!

Καὶ καθὼς ὁ κ. Τελόριμος σιωποῦσε συλλογισμένος, ὁ κ. διευθυντὴς ἐξακολούθησε μὲ τὴν ἴδια ἀγανάκτηση:

— Δὲν πρέπει νὰ τὸν κρατήσουμε πιὰ ἐδῶ οὔτε μιὰ ἡμέρα! Ὑποτροφία δὲν ὑπάρχει καί, ἀφοῦ ὁ πατέρας του δὲν ἔχει νὰ πληρώνῃ, θὰ τοῦ τὸν στείλουμε πίσω. Δὲν γίνεται ἀλλοιῶς.

Μὲ τὰ πρῶτα λόγια τοῦ κ. διευθυντοῦ, ὁ ἐπιμελητὴς φοβήθηκε. Ἅμα ἄκουσε ὅμως καὶ τὴ συνέχεια, πῆρε θάρρος.

— Πραγματικῶς, κύριε διευθυντά, εἶπε, θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ κρατήσουμε ἕνα μαθητὴ χωρὶς νὰ πληρώνῃ ὁ ἴδιος ἢ γι' αὐτὸν κάποιος ἄλλος. Εὐτυχῶς, ὑπάρχει κάποιος ποὺ ἀναλαμβάνει τὰ ἔξοδα τοῦ Καπάνη. Ὥστε ἂν τὸν συγχωρῆτε γιὰ τὰποψινά...

— Καὶ ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ ἀναλαμβάνει τὰ ἔξοδά του; ρώτησε ὁ διευθυντής, χωρὶς νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ τελειώσῃ τὴ φράση του.

— Ὁ θεῖος τοῦ Γεώργου Μοντανῆ.

— Μπά! Καὶ εἶσθε βέβαιος;

— Εἶδα τὸ γράμμα του στὸν ἀνεψιό του.

— Ἔ, τότε ἀλλάζει... Ἀφοῦ ὁ Καπάνης θὰ εἶναι πιὰ τακτικὸς μαθητὴς τοῦ Λυκείου, δὲν ἀξίζει νὰ τὸν ἀποβάλουμε γιὰ τὰποψινά. Θὰ ἦταν πολὺ αὐστηρὴ ἡ τιμωρία. Ὡστόσο ὁ κ. ὑποδιευθυντὴς τὸν ἔστειλε στὴ φυλακή, κι' ἔδωσα κι' ἐγὼ διαταγὴ νὰ τὸν κρατήσουν. Ἡ φυλακὴ θὰ τοῦ μετριάσῃ λίγο τὴ μεγάλη ζωηρότητα, καὶ εἶναι ἀνάγκη. Τί θὰ πῇ πὼς θὰ πληρώνῃ; Αὔριο μπορεῖ νὰ κάμῃ κάτι χειρότερο, καὶ τότε θἀναγκασθοῦμε νὰ τὸν ἀποβάλουμε χωρὶς νὰ λογαριάσουμε τίποτα. Ἀ, ἡ ἀπομόνωση θὰ τὸν ὠφελήσῃ.

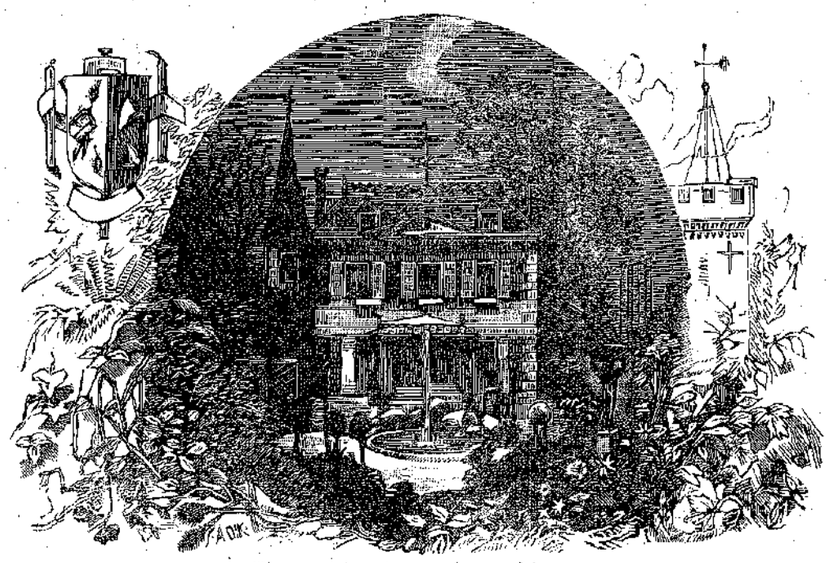

Τὸ πατρικὸ σπίτι τοῦ Δουμποδάνου

— Μάλιστα, κύριε διευθυντά.

Ὁ κ. Τελόριμος ὑποκλίθηκε καὶ βγῆκε. Ὁ καλὸς ἄνθρωπος αἰσθανόταν τὴν καρδιά του ἐλαφρωμένη ἀπὸ ἕνα μεγάλο βάρος. Τώρα πιὰ ὁ Μάριος Καπάνης ἦταν τακτικὸς μαθητὴς τοῦ Λυκείου. Τί χαρά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ὁ Μάριος στὴ φυλακή

Ὁ μικρός μας φίλος, τὴ νύχτα ἐκείνη, κλεισμένος στὴ φυλακή, δὲν εἶδε καθόλου εὐχάριστα ὄνειρα. Ἀνάμεσα στ' ἄλλα, εἶδε τὸν πατέρα του καὶ τὴ μητέρα του καταλυπημένους καὶ τοὺς δυό.

Ἀλήθεια, ὅταν ἔμαθαν πὼς τοῦ ἔκλεψαν τοῦ Μαρίου τὰ χρήματα ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει, λυπήθηκαν πάρα πολύ. Παρηγορήθηκαν ὅμως λιγάκι, ἅμα ὁ κ. Τελόριμος τοὺς ἔγραφε πὼς θὰ τὸν εἶχε σὰν παιδί του καὶ θὰ ἐφρόντιζε γιὰ ὑποτροφία. Ὕστερα πάλι, ἅμα εἶδαν πὼς ἡ ὑπόθεση δὲν ἐπαιρνε γρήγορα τέλος, ἄρχισαν νἀνησυχοῦν. Τώρα ἔμαθαν — δηλαδὴ ἔτσι εἶδε στὸν ὕπνο του ὁ Μάριος — πὼς ὁ γιός τους ἔκαμε ἀταξίες καὶ τὸν ἔβαλαν στὴ φυλακή. Λυπήθηκαν, λέει, ἀκόμα περισσότερο. Καὶ τόσο αἰσθάνθηκε τὴ μεγάλη λύπη τῶν γονέων του ὁ Μάριος, ὥστε ἔκλαψε μέσα στὸν ὕπνο του καὶ ξύπνησε.

Σκουπίζοντας τὰ μάτια του, ἄρχισε νὰ συλλογίζεται τὴν ὄχι εὐχάριστη θέση ποὺ βρισκόταν. Στὴ φυλακή! Ξέρετε τί θὰ πῇ νὰ εἶναι κανένας φυλακισμένος;

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφρ. Π. Ι. Φ. καὶ ΓΡ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΕΖΟ

Ἀπόψε θἀκούσουμε στὸ νερὸ κοντὰ τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν...

Τὸ νερὸ νᾶτο! Ἡρέμια κυλάει στὸ ρυάκι καὶ βλέπω τὰ καλίκια νὰ λαμποκοπᾶνε στὸ βυθό του.

Δὲ θὰ πᾶμε μακρυά! Ἐδῶ πλάϊ στὸν πλάτανο, πλάϊ στὴν ἀγριοσυκιὰ μὲ τοὺς ἄγουρους καρπούς θὰ κάτσουμε.

Κοίτα τὰ βατράχια! Χοροπηδᾶνε στὰ χορτάρια τοῦ νεροῦ· δίπλα σὰν χαμηλὴν ὄχθη τὴ σκολισμένη μάστραφτερὰ βότσαλα πηδᾶνε...

Μάρτη ἔχουμε ἀκόμα! Ἄκουσε ὅμως τὸν ἀγέρα ποὺ ψιθυρίζει ὅλα τὰ τρυφερά, ὅλα τὰ χαρούμενα ἀγγέλματα τῆς ἀνοιξῆς: εἶναι ὁ κόσμος γιομᾶτος ζωὴ καὶ νεανικὴ μέθη.

Ἓν ἀγριοπερίστερο πετᾶ κατὰ τὸ νοτιὰ καὶ χάνεται στὰ δέντρα. Διάβηκε ἐμπρός μου... κι' ἄκουσα τὸ γογρό του φτερούγισμα, κι' εἶδα τὸ κοράλλι τῶν ποδιῶν του. Ἔπειτα κι' ἄλλο ἕνα, ὕστερα τρίτο καὶ τέταρτο. Τὸ τέταρτο ἔχει χρῶμα λευκό. Καθένα ποὺ περνᾶ ρίχνει τὴ πλατειὰ σκιά του στὸ νερὸ ἀπάνω.

Πότε θἀρχίσῃ τὸ νυχτερινὸ τραγούδι;

Τώρα θὰ πέσῃ ὁ ἥλιος, θὰ κρυφτῇ πίσω ἀπ' τὸ βουνὸ καὶ τὰ πουλιὰ θὰ ποῦνε τὸ σκοπό τους. Σὲ λίγο θἀκούσουμε τὸ νυχτερινὸ τραγούδι.

Ἡ δύση ἀπόψε εἶναι καθαρὸ χρυσάφι. Ὅλα εἶναι χρυσὰ μὲς στὴ καρδιὰ τοῦ δάσους! Φλογερὰ χρυσά, καστανόχρυσα, κοκκινόχρυσα! Ὁ οὐρανὸς δὲ δέχεται κανένα ἄλλο δῶρο ἂν δὲν εἶναι ἀπὸ ρουμπίνι ἢ ἀτόφιο μάλαμα! Στὸ ρυάκι κυλᾶει ἀναλυτὸ χρυσάφι, κι' ἔχει κυματισμοὺς μωβ ἀνοιχτοῦ, κι' ἔχει ἀντάυγειες ἐρυθρές, φλογοκόκκινες. Ὅλα εἶναι καθαρὰ ἄχτινοβόλα βουτηγμένα σὲ μιὰ χρυσὴ λάμψη, ζωντανὴ γιομάτη παλμό. Τὴν ὥρα ἐτούτη τὸ χρῶμα ἀρρεβωνιάζεται τὸ φῶς! Ἂς χαροῦμε τὴ φλογερὴ γιορτὴ ποὺ μᾶς προσφέρεται...

Θαμπώνει τὸ μάλαμα τῶν δέντρων. Τὰ φύλλα παίρνουν ἕνα χρῶμα χάλκινο ὅλο καὶ πιὸ μουντό, πιὸ μουντό, ποὺ μαυρίζει ὁλότελα καὶ πέφτει σὲ σκιά. Στὸν οὐρανὸ χύνεται μιὰ λάμψη ξανθιά, κατάξανθη ποὺ χλωμιάζει ὅσο γέρνει ὁ ἥλιος πίσω ἀπ' τὴν κορφή, καὶ τὰ χρώματα σβιοῦνται καὶ πνίγονται στοὺς κόλπους τῆς νύχτας.

Ξανάρχεται ἡ γαλήνη καὶ τἄστρα φαίνουνται στὸν οὐρανό.

Τώρα θἀκούσουμε τὸ νυχτερινὸ τραγούδι ποὺ θὰ ποῦνε στὸ Θεὸ τὰ πουλιά.

Θὰ ψάλλουν Αὐτὸν ποὺ εἶναι δῶ, μὲς στὴ νύχτα καὶ πλανιέται ψηλὰ στἀστέρια πάνου, καὶ κάτω ἀπ' τἄστρα, καὶ πλανιέται γύρω ἀπ' τὸ δάσος καὶ στὸ μεγάλο δάσος μέσα, ποὺ ἡ παρουσία Του τὸ γεμίζει φρίκη ἱερὴ ὡς στὶς πιὸ κρυφὲς γωνιές.

Καθένας ξέρει πὼς ὁλοῦθε πλανιέται ὁ Θεός! Καὶ σ' ἐμᾶς, τὰ πουλιὰ θὰ μιλήσουν γι' Αὐτόν!

Ἕνας ἀλαφρὺς κρότος ἀκούγεται: κάποιο ἀγριόσυκο πέφτει ξεραμένο καὶ μπλέκεται στὸ πράσινο κέντημα, στὶς δαντέλλες τοῦ πλάτανου.

Μέσα στὴ νύχτα μὲς σ' αὐτὸ τὸν ὠκεανὸ τοῦ μυστήριου καὶ τῆς ὀμορφιᾶς ὅπου ἔχουμε βουτηχτῆ, ὅλα σιωποῦν... κοὶ περιμένουν.

Τὸ δάσος εἶναι σιωπηλό, καὶ τῶν πρωϊνῶν πουλιῶν οἱ φωλὲς σκεπασμένες μὲ ὕπνο.

Ὁ οὐρανὸς ἔρριξε στὸ νερὸ μέσα, ἐναφνα ὅλα του τἀστέρια.

Ἔλα νἀκούσουμε τὸ νυχτερινὸ τραγούδι τῶν πουλιῶν πλάϊ στὸ νερό.

Σκύψε λίγο ἀκόμα, σιγά! Ἔτσι! Τώρα ἄκουσε...

Μύρτις [Α]

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Στὸ ἐκκλησάκι τῶν Ταξιαρχῶν, τὴν παραμονὴ τῆς γιορτῆς του, δουλεύαμε ὅλες μὲ κέφι. Ἡ Φώφη στόλιζε τὸ προσκυνητάρι μὲ χρυσάνθεμα, ἡ Ρένα κι' ἡ Ἔλλη καθάριζαν τὰ κανητήλια, κι' οἱ ἄλλες ἔπλεναν τὰ πλακάκια. Ἔπρεπε νὰ εἶναι καθαρὸ αὔριο ποὺ θὰ γινόταν τὸ πανηγῦρι.

Σὲ λίγη ὥρα ἡ μικρὴ ἐκκλησία, λαμποκοποῦσε ἀπὸ πάστρα. Σταθήκαμε καὶ τὴν καμαρώσαμε λίγο, κι' ὕστερα καθήσαμε στὸ χαγιάτι νὰ φᾶμε τὰ «λίγ' ἀπ' ὅλα» ποὺ ἔλεγε ἡ Ἔλλη. Μὲ τὴν κουβέντα ὅμως—εἴχαμε ἀρχίσει γιὰ ὄνειρα—πέρασε ἡ ὥρα καὶ θαμπὰ πιὰ ξεκινήσαμε γιὰ κάτω. Ἔε, δὲν ἦταν καὶ τίποτα σπουδαῖο· σ' ἕνα τέταρτο, ἀφοῦ βγαίναμε στὸ δημόσιο δρόμο, θὰ φτάναμε. Γι' *αὐτὸ καὶ δὲν βιασκήκαμε.*

Περνώντας τὸ γεφῦρι εἴδαμε δυὸ σκηνὲς γύφτων. Ἡ Ἔλλη ποὺ ἔκαιγε πρωτύτερα νερὸ ἀπ' τὸ ποτάμι, μᾶς εἶχε πῆ πὼς ἔκαναν γλυκὸ γιατὶ βαστοῦσαν φόρμες. Πλησιάσαμε λοιπὸν νὰ δοῦμε. Δὲν ἔκαναν ὅμως γλυκό, ἀλλὰ γέμιζαν τὶς φόρμες γῦψο λιωμένο, τὶς ἔψηναν λίγο, κι' ἔκαναν ἀρνάκια, ἐλέφαντες κλπ. Μόλις εἶχαν ξεφορμάρει ἕνα κοκοράκι κ' ἄρχισαν νὰ τὸ βάφουν. Κατακόκκινο τὸ λειρί του, δυὸ τρία χρώματα μαζὶ γιὰ νὰ γίνῃ ἡ οὐρά, καὶ τὸ ἴδιο στὶς φτεροῦγες...

—Ἀ! ψυχαλίζει παιδιά, ἐμπρός, φεύγομε· ἔβαλε τὶς φωνὲς ἡ φοβιτσιάρα Φώφη.

—Ἔ, δὲν εἴμαστε ἀπὸ ζάχαρη, ἀπαντοῦμε, σύννεφο εἶναι θὰ περάσῃ.

Καθήσαμε τελείωσε τὸ περίφημο κοκοράκι καὶ ξεκινήσαμε.

—Τί ὄμορφα ποὺ εἶναι «ὑπὸ τὴν βροχὴν» φώναζε ἡ Ρένα. Ἐλᾶτε παιδιὰ νὰ τραγουδήσουμε.

Ἄλλο ποὺ δὲ θέλαμε ἐμεῖς νἀρχίσουμε ἀμέσως.

Ξαφνικὰ μιὰ ἀστραπὴ μᾶς ἔκοψε. Μιὰ δυνατὴ βροντὴ τὴν ἀκολούθησε κι' ὕστερα κι' ἄλλες... ἄλλες. Ἡ βροχὴ ὅσο πήγαινε, δυνάμωνε. Τότε τὸ βάλαμε στὰ πόδια. Ἀτέλειωτος μᾶς φάνηκε ὁ δρόμος. Ἡ μιὰ φώναζε τὴν ἄλλη νὰ σταθῇ, γέλια, ξεφωνητά, χαλοῦσε ὁ κόσμος.

Ἐπιτέλους φθάσαμε. Καληνυχτιστήκαμε καὶ τραβήξαμε γιὰ τὰ σπίτια μας μουσκεμένες, λαχανιασμένες, μὰ καὶ πολὺ-πολὺ εὐχαριστημένες ἀπ' αὐτὴ τὴ μικρὴ περιπέτεια.

Ἀρσὴ [Β]

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ

Κάποτε ἕνας ἄνθρωπος ἐνόμιζε τὸν ἑαυτό του πιὸ ἔξυπνον ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ εἶχε πεποίθηση στὴ δύναμή του.

Μία ἡμέρα ἐνῶ βρισκόταν στὸν δρόμο θέλησε νὰ πάῃ σ' ἕνα μαγαζί. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ ὀμβρέλλα του τὸν ἐνοχλοῦσε τὴν ἄφησε σὲ μία γωνία καὶ ἔγραψε ἐπάνω σ' ἕνα χαρτὶ ποὺ τὸ ἀκούμπησε ἐπάνω στὴν ὀμβρέλλα τὰ ἑξῆς: «Ἡ ὀμβρέλλα αὐτὴ ἀνήκει εἰς ἕναν ἄνθρωπο ποὺ μὲ μιὰ γροθιὰ μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ ἕνα ἄτομο. Θὰ ξαναγυρίσῃ νὰ τὴν πάρῃ σὲ δέκα λεπτά».

Μ' αὐτὸ ἤθελε νὰ φοβήσῃ τοὺς περαστικοὺς γιὰ νὰ μὴν τοῦ πάρουν τὴν ὀμβρέλλα.

Ὅταν ὅμως ξαναγύρισε γιὰ νὰ τὴν πάρῃ, αὐτὴ εἶχε ἐξαφανιστεῖ, καὶ ἦταν ἐκεῖ μόνο ἕνα σημείωμα ποὺ ἔλεγε: «Ἡ ὀμβρέλλα αὐτὴ ἐκλέφτηκε ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τρέχει πενταπόσια μέτρα τὸ λεπτό. Δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ ποτέ».

Κι' ἔτσι ὁ φίλος μας ποὺ ἤθελε νὰ κάνῃ τὸν ἔξυπνο τὴν ἔπαθε καὶ ἔβαλε γνώση ὅτι στὸν κόσμο ὑπάρχουν πολλοὶ πιὸ ἔξυπνοι ἀπ' αὐτόν.

Βασίλειος Βουλγαροκτόνος [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολεῖο:

—Ὅταν ἡ λήγουσα εἶναι μακρά, ἡ προπαραλήγουσα τί κάνει, Τάκη;

Καὶ ὁ Τάκης:

—Τρέχει νὰ τὴν φθάσῃ, κύριε.

Μυστηριώδης Ντέτεκτιβ

***

—Ποῦ εἶχες πάει, Λελέ;

—Στὸν ὀδοντογιατρό, θεῖε μου.

—Μπᾶ, τὸν καϊμένον. Καὶ εἶχες θάρρος; Δὲν φώναξες, δὲν ἔκλαψες;

—Ὄχι, καθόλου!

—Μπράβο, παιδί μου! Κι' ὁ ὀδοντογιατρὸς τί ἔκανε;

—Ἔβγαλε δυὸ δόντια τοῦ Κοκοῦ μας.

Γελαστὸς Ὑπολοχαγὸς

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879 — 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. *40* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1936), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 43 τόμους ὑπάρχουν οἱ 42 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῆ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894-1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 416) ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Οἱ δὲ *Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935* καὶ *1936* τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 624) ἄρραφος δρ. *110* καὶ ραμμένος δρ. *115*.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. *6* ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. *16* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. *35* εἴτε ραμμένος εἴτε ἄρραφος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 26 Ἰανουαρίου 1937

ΜΟΝΟ ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο καὶ μοῦ γράφουν, δικαιοῦνται νὰ ἔχουν ἀπάντηση—ἐκτενέστερη ἢ συντομώτερη, ἀναλόγως τοῦ θέματος καὶ τοῦ χώρου—στὴν Ἀλληλογραφία μου. Δυσανάγνωστα γράμματα, μὲ ξέθωρο μελάνι γραμμένα, ἢ ἀκατάστατα, βιαστικά, μουντζουρωμένα, δὲν τὰ διαβάζω. Ἐπίσης δὲν δέχομαι γράμματα ποὺ δὲν ἔχουν τὸ ἀπαιτούμενο γραμματόσημο καὶ πρέπει νὰ πληρώσω ὅ,τι λείπει διπλό. Νὰ τὰ ζυγίζετε στὸ ταχυδρομεῖο καὶ νὰ βάζετε τὸ γραμματόσημο ποὺ χρειάζεται.

ΤΟ ἐρχόμενο φυλλάδιο, πρῶτο τοῦ Φεβρουαρίου, θὰ εἶναι δωδεκασέλιδο, ὅπως ἦταν τὸ πρῶτο τοῦ Δεκεμβρίου καὶ τὸ πρῶτο τοῦ Ἰανουαρίου. Μὴ νομίσετε ὅμως πὼς τὸ ξεσπάθωμα πηγαίνει τόσο καλά, ὥστε νὰ μπορῶ νὰ βγάζω κάθε μήνα ἀπὸ ἕνα δωδεκασέλιδο. Τὸ ἔκαμα ὡς τώρα μὲ θυσία. Καὶ γιὰ νὰ ἐξακολουθήσω, πρέπει νὰ ἐντείνετε καὶ σεῖς τὶς προσπάθειές σας, ὥστε νὰ ἐγγραφοῦν ἀκόμα ἀρκετοὶ νέοι συνδρομηταί. Ἐλπίζω μάλιστα—δὲν ξέρει κανένας, ὁ χρόνος εἶναι ἀκόμα στὴν ἀρχή του—νὰ ἐγγραφοῦν ἀπ' ἐδῶ κι' ἔμπρός τόσοι πολλοί, ὥστε ὄχι μόνο ἕνα δωδεκασέλιδο τὸ μῆνα νὰ μπορῶ νὰ ἐκδίδω, ἀλλὰ πολλά, καὶ ἴσως ὅλα.

Λοιπόν, καθὼς εἴπαμε: μόνο ὅσοι θὰ ἔχουν ἀνανεώσει ἢ ἐγγραφεῖ—εἴτε ἀπευθείας, εἴτε μὲ ξεσπάθωμα—ὡς τὸ τέλος Ἰανουαρίου, θὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νἀγοράσουν ἕνα Τόμο μου μὲ 60 μόνο δραχμές. Τὸ δικαίωμά τους αὐτὸ διαρκεῖ ὡς τὸ τέλος Μαρτίου. Κατόπι παραγράφεται. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ δικαίωμα ἐκείνων ποὺ ἀνανέωσαν ἢ γράφθηκαν μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Αὐτοὶ ὅμως μποροῦν, ὡς τὸ τέλος Μαρτίου, νἀγοράσουν δυὸ Τόμους μὲ 60 δραχμὲς τὸν ἕνα, χωρὶς τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

Σύμπτωση, ἀλήθεια, *Ἀττὲ Ἰράμ*, νὰ λαβαίνῃς τὸ πρωτοχρονιάτικο φυλλάδιό μου, νὰ διαβάζῃς τὴν «Πρωτοχρονιὰ» τοῦ κ. Φαίδωνος, κι' ἔπειτα, κοιτάζοντας τὶς εἰκόνες ἑνὸς ἄλλου περιοδικοῦ, γιὰ μεγάλους, νὰ βρίσκῃς κι' ἕνα πρωτοχρονιάτικο διήγημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, «Τὰ κουτσούνια τοῦ Δάφνου»! Ἀλλὰ νὰ σοῦ πῶ κάτι γιὰ νὰ ἰδῇς πὼς ἡ σύμπτωση δὲν εἶναι καὶ τόσο ἐκπληκτική: Τὸ διήγημα αὐτό, ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, ὁ κ. Ξ. τὸ δημοσίευσε σὲ μιὰ ἐφημερίδα· κι' ἀπὸ τότε δὲν περνᾷ σχεδὸν Πρωτοχρονιὰ ποὺ νὰ μὴν τὸ ἀναδημοσιεύσῃ μιὰ ἐφημερίδα ἢ ἕνα περιοδικό. Τὸ διάβασες λοιπόν; Ἤθελα νἄξερα πῶς σοῦ φάνηκε ἕνα διήγημα γραμμένο γιὰ μεγάλους;...

Συμβαίνει συχνά, *Θεόρατε*, νὰ μὲ γνωρίζουν παιδιά, κι' ἀπὸ καιρὸ μάλιστα, χωρὶς ἐγὼ νὰ τὰ γνωρίζω καθόλου. Ἀλλὰ τί χαρὰ μου ὅταν κανέν' ἀπ' αὐτὰ ἀποφασίζῃ νὰ μοῦ δώσῃ γνωριμιά, ὅπως ἐσὺ τώρα! Γιὰ τὸ κομμάτι σου θὰ σοῦ πῶ ἄμα τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του. Γράφε μου ὅταν σἀφίνουν τὰ μαθήματα. Καὶ ξεσπάθωνε, ἀφοῦ στὴν τάξη σου δὲν εἶναι παρὰ ἕνας μόνο συνδρομητής!

Βέβαια, *Γαζία*, γιὰ τὴ Σ Σ.Σ. στέλνουν πιὸ μεγάλα παιδιά. Ἀλλὰ πολλὲς φορὲς ἔστειλαν καὶ παιδιὰ τῆς ἡλικίας σου, καὶ μάλιστα ὡραῖα κοριτσόπουλα. Ποῦ ξέρεις λοιπόν καὶ σύ; Ἡ γνώμη μου εἶναι νὰ δοκιμάσῃς· κι' ἂν σοῦ ἀπορριφθοῦν τὰ πρῶτα ποὺ θὰ στείλῃς, δὲν σημαίνει τίποτα. Ἀπὸ τὰ Π. Πνεύματα ποὺ μοῦ ἔστειλες, τὸ πρῶτο πολὺ ἐκτενές· θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ διηγηματάκι. Τὸ τρίτο ὅμως μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ. Καὶ λέω «μπορεῖ», γιατὶ ξέρεις, τὰ Π. Πνεύματα, ἐπειδὴ τὰ δημοσιεύσιμα εἶναι πολλά, τὰ δημοσιεύω μὲ κλῆρο.

Δὲν πειράζει, *Καλαβρυτινὴ Χιόν*, γράφε μου μόνο ὅταν σἀφίνουν τὰ μαθήματα. Θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση καὶ τοῦ νέου. Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχὲς καὶ χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσουν τόσο καὶ τὰ φετεινά μου. Πῶς λύνουνται οἱ Γρίφοι, θὰ ἤθελα πολὺν τόπο γιὰ νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω. Ἀλλὰ μπορεῖς νὰ μάθῃς εὔκολα ἂν κοιτάζῃς τὶς λύσεις τῶν Γρίφων ποὺ δημοσιεύω. Στὸ προηγούμενο π. χ. φυλλάδιο, στὶς Λύσεις, ἡ τελευταία (ἀριθ. 527) εἶναι λύσις γρίφου. Καὶ λέει: «*Συγγνώμη τιμωρίας κρείττων* (σὺν γνο μι, τι μ' ορ, Ἰάς, Κρίτων)». Ἂν ἀνατρέξῃς τώρα στὸ φυλλάδιο 45 ὅπου δημοσιεύθηκε ὁ ὑπ' ἀριθ. 527 γρίφος, θὰ ἰδῇς ὅτι ἀποτελεῖται: ἀπὸ τὸ ἀριθμητικὸ σημεῖο + (σὺν), ἀπὸ τὴ συλλαβὴ γνο, ἀπὸ ἕνα Μ (μτ), ἀπὸ ἕνα ΤΙ κομμένο ὅλο μὲ ορ (ΤΙ μ' ορ) καὶ ἀπὸ τὰ ὀνόματα Ἰάς καὶ Κρίτων. Ἀπ' αὐτά, καθὼς τὰ προφέρουμε, χωρὶς ὀρθογραφία—μόνο μὲ τὸν ἦχο—σχηματίζεται τὸ ρητὸν «Συγγνώμη τιμωρίας κρείττων». Κι' ἂν αὐτὴ τὴν παραβολὴ τὴν κάμῃς πολλὲς φορές, μὲ πολλοὺς γρίφους, γρήγορα θὰ μάθῃς τὸν τρόπο ποὺ συνθέτουνται καὶ ποὺ λύνουνται.

Θλιβερὰς γιορτὰς πέρασες, *Δυπρόσωπη*, ἀφοῦ ἤσουν ἄρρωστη ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ μοῦ γράφεις (7 Ἰανουαρίου). Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Ὑποθέτω πὼς θὰ ἐπλίσθηκες μὲ ἀρκετὴ ὑπομονὴ κι' ἀγκαρτέρηση, γιὰ νὰ ὑποφέρῃς καὶ τὴν Παραμονή, ποὺ ὁ νέος Χρόνος σὲ βρῆκε στὸ κρεββάτι, κι' ὄχι στὸ τραπέζι τῆς βασιλόπητας καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ παιχνιδιοῦ. Ὤ, νὰ εἶσαι βέβαιη πὼς κανένα κακὸ δὲν θὰ σοῦ φέρῃ αὐτὴ ἡ σύμπτωση καὶ πὼς τὸ 1937 θὰ σοῦ εἶναι τόσο εὐτυχισμένο, ὅσο καὶ τὰ προηγούμενα χρόνια, ἂν ὄχι καὶ πιὸ εὐτυχισμένο ἀκόμα... Ἀλήθεια, δὲν ἔστειλες ποτὲ κομμάτι μὲ τὸν τίτλο «Ἀφέλεια»; Τότε αὐτὸ ποὺ ἀπορρίφθηκε στὸ 30 φυλλάδιο θὰ ἦταν ἄλλης ἢ ἄλλου κι' ἔγινε λάθος στὸ ψευδώνυμο.

Δυγαριά, φαντάζομαι τί ὡραῖα πέρασες τὶς γιορτὲς στὸ σπίτι σας μὲ τὴ μαμμά. Τὸ γραμματάκι σου εἶναι ὅλο χαρά. Γιατὶ ὅμως νὰ ἔχῃ τόσα χοντρὰ λάθη; Μοῦ φαίνεται πὼς τὰ περισσότερα σοῦ διαφεύγουν ἀπὸ ἀπροσεξία· γιατὶ εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν ξέρῃς πὼς τὸ *σπίτι* π: χ: γράφεται μὲ γιώτα (ὄχι *σπίτη*) καὶ τὸ *ὡραῖα* μὲ ἄλφα γιώτα (ὄχι *ὠρέα*). Πόσες χιλιάδες φορὲς δὲν εἶδες αὐτὲς τὶς λέξεις στὸ βιβλίο σου, στὸ περιοδικό σου, πάντοτ; Βάζε λοιπὸν μεγαλύτερη προσοχὴ ὅταν γράφῃς, συλλογίζου πὼς γράφεται κάθε λέξη, κι' ὅταν δὲν θυμᾶσαι, ἄνοιγε καὶ κανένα λεξικό. Γιατὶ τώρα μπορεῖς νὰ μάθῃς εὔκολα· ἀργότερα θὰ εἶναι πιὸ δύσκολο. Μιὰ συνήθεια, βλέπεις, εἶναι κι' ἡ ὀρθογραφία· κι' ὅταν δὲν βάζῃ κανένας θέληση καὶ προσοχὴ γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ ἀπὸ μικρός, κινδυνεύει νὰ μείνῃ ἀνορθόγραφος γιὰ πάντα.

Ἀ, τί καλά, *Τρύπα στὸ Νερό!* Μ' ἔκαμες νὰ σὲ ἰδῶ κι' ἐγὼ μὲ τὴ φαντασία μου γριούλα γιαγιά, μὲ ἄσπρα μαλλιὰ καὶ ματογυάλια, νὰ περιστοιχίζεσαι ἀπὸ τὰ ἐγγονάκια σου καὶ νὰ τοὺς διαβάζῃς τὴ «Διάπλασι»!.. Ἐκανάφυγε λοιπὸν ὁ Δόκιμος ποὺ ἤταν τὸ καμάρι σου τὶς γιορτές; Ἂς εἶναι, τὸ Πάσχα θὰ ξανάρθῃ· καὶ δὲν εἶναι τόσο μακριὰ ὅσο νομίζεις: τρεῖς μῆνες, ὧς που νὰ κάμῃς ἔτσι, θὰ περάσουν... Εἶδες ὅμως ἀξίωση ποὺ τὴν εἶχε, νὰ τοῦ στέλνῃς τὰ φυλλάδιά σου στὴ Σχολή; Μ' ἀγαπᾷ κι' αὐτὸς ὁ καϊμένος, ἀλλὰ πῶς θὰ μποροῦσες νὰ τἀποχωρισθῇς ἐσύ; Ἂς κρύψῃ λοιπὸν τὴν ὀρεξή του, ὅπως τοῦ εἶπες, γιὰ τὶς διακοπές.

Ὀνειροπόλε τῆς Δόξης, σοῦ ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἶδες τὸ ψευδώνυμο, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὰ δυὸ ξεσπαθώματα. Εἶχαν λοιπὸν καλὸ ἀποτέλεσμα οἱ δυὸ ἐκεῖνοι τόμοι ποὺ ἀγόρασες, ἀφοῦ καὶ σένα σ' ἔκαμαν νὰ ξεχάσῃς τὴ συνάντησῃ μὲ τὸν ξάδελφό σου, ἀλλὰ κι' αὐτὸν ὕστερα νὰ ξεχαστῇ μὲ τὸ ξεφύλλισμά τους καὶ νὰ γυρίσῃ νύχτα στὸ σπίτι σου. Ἡ παροιμία λέει: «ζεστὸ χτυπᾶτε τὸ σίδερο». Ἔτσι καὶ σύ, τὸ ἄλλο πρωΐ ἀμέσως πῆγες καὶ τὸν ξεσπάθωσες. Μὲ τὴ φόρα ποὺ εἶχες πάρει—δηλαδὴ μὲ τὸ θάρρος ποὺ σοῦ ἔδωσε ἡ ἐπιτυχία—πῆγες ὕστερα καὶ στῆς νουνᾶς σου καὶ ξεσπάθωσες τὴν κορούλα της. Ἔτσι ὡραῖα ἔγιναν τὰ δυὸ αὐτὰ ξεσπαθώματα. Σοῦ ἔστειλα καὶ τὸν τόμο τοῦ 1907 (νὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάμῃ κι' αὐτός;) τὰ φυλλάδια, λυσόχαρτο καὶ Ὀδηγό.

Χαίρω πολύ, *Ἀεροπορίνα*, ποὺ εἶσαι τώρα καλὰ ἀπ' τὸ πόδι ποὺ σ' ἔκαμε νὰ ὑποφέρῃς τόσο. Εἶπα στὸν κ. Φαίδωνα πὼς τὸν ἀγαπᾷς πάρα πολὺ γιὰ τὶς Ἐπιστολές ποὺ σᾶς γράφει, καὶ σ' εὐχαριστεῖ. Ὁ τόμος ποὺ πρωτοδημοσιεύθηκε ἡ «Ἀδελφούλα» του εἶναι πιὰ ἐξηντλημένος· ἂν τὴν θέλῃς ὅμως, ὑπάρχει τυπωμένη χωριστὰ σὲ ὡραῖο βιβλίο μὲ εἰκόνες, ποὺ κοστίζει μὲ τὰ ταχυδρομικὰ δρ. 27,50 γιὰ τὸ Ἐσωτερικό. Στὸ κομμάτι ποὺ θὰ μοῦ στείλῃς, ἐσὺ δὲν θὰ βάλῃς τίποτα. Ἐγὼ θὰ τὸ βαθμολογήσω μὲ Α ἂν εἶναι πολὺ καλό, μὲ Β ἂν εἶναι ἁπλῶς καλό, καὶ μὲ Γ ἂν εἶναι μέτριο καὶ δημοσιεύεται γιὰ ἐνθάρρυνση. Εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὶς ἐνέργειες ποὺ κάνεις νὰ μὲ διαδώσῃς.

Ἀ! καὶ σύ, *Ἀρσακειὰς Νο 12*, πέρασες τὶς γιορτὲς στὸ κρεββάτι, καὶ γι' αὐτὸ εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς τόσον καιρό; Ἀλλὰ πολλὰ παιδιά, φαίνεται, κρεββατώθηκαν αὐτὸν τὸν χειμῶνα μὲ τὰ μεγάλα του κρύα. Χαίρω ποὺ εἶσαι τώρα καλὰ καὶ σ' εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ ἔγραψες μόλις σηκώθηκες. Λυπηρὰ αὐτὰ ποὺ μοῦ λές γιὰ τὸ Σύλλογό σας. Πῶς μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα; Κατὰ τὴ γνώμη μου, πρέπει

νὰ ξαναρχίσῃ τὴν παλιά του ὡραία δράση, καὶ ζωηρότερη μάλιστα. Σοῦ ἔστειλα λωσόχαρτο.

Γι' ἄλλους δὲν ἔχω τόπο. ***Θλιμμένο Χαμόγελο, Πτολεμαῒς, Λευκάτα, Ἄστρον τῆς Αὐγῆς, Λαίδη Γιολάντα, Τετραπέρατη, Ἀστόχαστη, Μικρὲ Σπουδάστή, Βολντερέξ, Οὐρανὲ Πολύφωτε*** καὶ ***Πορθμὲ τοῦ Εὐρίπου***, καλά μου παιδιά, καὶ τὰ δικά σας ὡραῖα γράμματα διάβασα μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σας, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ ξαναγράψετε γρήγορα. Γιατὶ λυποῦμαι πολὺ ποὺ ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς ἀφήσω σήμερα ἀναπάντητα, κι' ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ δώσετε τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς ἱκανοποιήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1937. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια

Νέα Ψευδώνυμα: Μικρὸ Διαβολάκι, κ. (ΙΑ). Μικρὰ Ἀνθοπῶλις, κ. (ΔΒ). Χέρμαν, κ. (ΛΤ). Δωροθέα, κ. (ΝΣ). Ρὸζ-Λιζόν, κ. (;). Κάλπικος Παρᾶς, ἀ. (ΕΜ). Ἀπένταρος, ἀ. (ΝΜ). Κίβδηλη, κ. (ΛΤ). Ἄψιλη, κ. (ΜΤ). Ἀδέκαρος, ἀ. (ΓΤ). Ταρζάν, ἀ. (ΓΤ). Σγουρό, κ (ΣΧ). Ἄστρον τῆς Εὐτυχίας, κ. (ΚΣ). Φουκαρᾶς, ἀ. (ΤΤ). Μελαχροινὸ Διαβολάκι, κ. (ΛΠ). Ἀεροσυλλέκτης ἀ. (;;). Ἀλπινίστρια, κ. (ΔΓ). Μαραμένο Τριαντάφυλλο, ἀ. (ΑΒ). Σκλαβωμένο Νησί, ἀ. (ΕΣ). Βαρῶνος Μυγχάουζεν, ἀ. (ΛΝ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ντέτεκτιβ-Φάντασμα, ἀ. Λέλια, κ. Ἄριστος, ἀ. Χαλκιδικιώτισσα, κ. Νεράϊδα τοῦ Θερμαϊκοῦ, κ. Ἄτρωπος, κ. Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου, κ. Ἐρσίκη, κ. Βοσκαρούϊ, ἀ. Ἀρχικατάσκοπος 22, ἀ. Τσίκουδο, κ. Ζακυνθινούλα, κ. Κατάσκοπος Νο 33, ἀ. Κοκκινοπίπερο, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Κυρίαρχον τοῦ Σύμπαντος*** (εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς εὐχές ὅλοι· χαίρω ποὺ φέτος θὰ μπῇς στὴν κίνηση «γιὰ καλά») ***Γκέϊσσαν*** (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία κι' ἐλπίζω τὸ πρῶτο σου γράμμα, ποὺ τόσο μ' εὐχαρίστησε, νὰ ἔχῃ καὶ συνέχεια· λωσόχαρτο καὶ τετράδια ἔστειλα) ***Σίγκφριντ Ξανθὸν*** (σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο ποὺ θὰ εὐχαριστήσῃ καὶ τὴ μαμμά σου, ἀφοῦ εἶναι Γερμανίδα· εἶσαι βέβαια μικρός, ἀλλὰ θὰ μπορῇς νὰ λύνῃς ἀπὸ τώρα τὶς εὐκολώτερες τουλάχιστο Ἀσκήσεις, γιὰ νὰ συνηθίσῃς σιγὰ-σιγὰ νὰ τὶς λύνῃς ὅλες· μὲ χαρὰ ἔκαμα καὶ τὴ δική σου γνωριμία· γράφε μου) ***Σεληνιωτοπούλαν*** (κι' ἐγὼ χαίρω πολύ· θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου· ἐδιάλεξα τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ πέντε ποὺ ἐπρότεινες, γιατὶ ἔκρινα πὼς αὐτὸ θὰ προτιμοῦσες· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά) ***Κ. Π.*** (χαίρω πολὺ γιὰ τὸ γυρισμό σου· ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο καὶ σοῦ ἔστειλα 9 τετράδια, λωσόχαρτο καὶ Ὁδηγό) ***Ρενὲ*** (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· ἐξαιρετικὰ μ' εὐχαρίστησε, παλιά μου φίλη, τὸ πρῶτο σου ὡραιότατο γράμμα, ποὺ ἦταν βέβαια καιρὸς νὰ μοῦ γράψῃς γιὰ νὰ σὲ γνωρίσω· ναί, τὰ γράμματά σου νὰ διευθύνῃς «Διάπλασιν τῶν Παίδων, Εὐριπίδου 42»· τὸ ἀντίτιμο τῶν παραγγελιῶν σου νὰ τὸ στέλνῃς μὲ ταχυδρ. ἐπιταγή· ὅταν τὸ ποσὸν εἶναι μικρό, μπορεῖς νὰ ἐσωκλείῃς στὸ γράμμα σου ἴσης ἀξίας γραμματόσημα) ***Γιατὶ*** (τὰ ἴδια καὶ σὲ σένα· λυποῦμαι ποὺ τὰ γράμματά σας ἔφτασαν στὰ χέρια μου ὅταν εἶχε ἐξαντληθῆ πιὰ ὁ χῶρος τῶν ἐκτενῶν ἀπαντήσεων, κι' ἔτσι σᾶς ἀπαντῶ ἐδῶ μὲ τὰ λίγα αὐτὰ λόγια· ὅταν μοῦ ξαναγράψετε, ἔ;..) ***Δανάην Κοσόνα*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα καὶ χαίρω πολὺ ποὺ «ἐτόλμησες» ἐπιτέλους· ἀλλὰ δὲν θὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο, νὰ ἔχουμε τακτικὴ ἀλληλογραφία;) ***Τρισεύγενην, Διγενῆν Ἀκρίταν*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***20 Ἰανουαρίου*** θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 281ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Μαρτίου.

87. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου τοῦ Νῶε γιός,
Μιὰ χρονικὴ μονὰς στὸ πλάϊ·
«Νῦν ἀπολύοις» μὲ τὰ δυὸ
Ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ μιλάει.

88. Στοιχειόγριφος

Καρφώσαν κάποτε μ' αὐτὸ
Πάνω σὲ ξύλο ἕνα Θεό·
Στὴ μέση βάζεις ἕνα γράμμα
Καὶ τοὐρανοῦ θωρεῖς τὸ θάμμα.

89. Μεταγραμματισμὸς

Βγάζεις Χι καὶ βάζεις Νι,
Κι' ἀπ' τὸ στόμα σου ποὺ τὄχες,
Μὲ δυὸ κόχες,

Ξάφνου μέγας θὰ φανῇ
Ποταμὸς ποὺ πλημμυρίζει
Καὶ ποτίζει.

90. Αἴνιγμα

Ὁ πιὸ μεγάλος ἄρχοντας στὴ Ρώμη
Τἀρσενικό μου ἦταν μιὰ φορά.
Τὸ θηλυκό μου ὅμως σὲ μιὰ κώμη
Σὲ φέρνει μὲ θαυματουργὰ νερά.

91. Δικτυωτὸν

* * * * * * *='Αρχαία χώρα τ. 'Ασίας
*   *   *   *
* * * * * * *='Αμοιβὴ τοῦ νικητοῦ
*   *   *   *
* * * * * * *='Αρχ. πόλις τ. Σικελίας
*   *   *   *
* * * * * * *=Ὄχι!

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

92. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 1=Μεσαιωνικὴ ἐπιστήμη
2 1 5 7 1 =Πόλις τῆς Ἑλλάδος
3 1 5 1 7 =Ἐπίρρημα τόπου
4 2 6 7 1 =Χώρα τῆς Ἑλλάδος
5 1 3 4 =Πόλεμος
6 2 1 7 1 =Δένδρον καὶ ὁ καρπός του
7 5 1 2 1 7 1 =Ὀροσειρὰ

93-97. Κεκρυμμένον Μαγικὸν Γράμμα

Εἰς τὰς κάτωθι φράσεις εὑρίσκονται κεκρυμμέναι καὶ *ἀντεστραμμέναι* πέντε λέξεις, ἐκ πέντε γραμμάτων ἑκάστη. Ἐκ τούτων, τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι πέντε λέξεις:

1.—Ὁ Ζεύς, ὁ Κρόνος, ὁ Ἄρης, ἦσαν θεοί.
2.—Πολύτιμον ὁ ἀδάμας ὀρυκτόν.
3.—Λάϊος ὁ τραγικὸς βασιλεύς.
4.—Σκληρὸς ὁ νόμος ἀλλὰ νόμος.
5.—Τραχὺς τῆς ἀρετῆς ὁ δρόμος.

98. Φωνηεντόλιπον

πνς - πν - πνν - φρ

99. Γρῖφος

```
            τὸ                       τὶ             Θ
        το      το              τὶ        τὶ     Θ       Θ
οὐδ 1       νο       ὦμοι            ρον            σὺ
                     πρῶται
        τὸ      τὸ              τὶ        τὶ     Θ       Θ
            τὸ                       τὶ             Θ
```

[Ὅλαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευθείσης εἰς τὸ Πένταθλον Συλλογῆς τοῦ ΛΕΥΚΑΤΑ].

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 46

528. Τιτικάκα (τί, τί, κακά).—529. Οὐγγαρία-ἀγγαρεία.—530. Αἷμος-ἀτμός.—531.

Τ Α Μ Ε Σ Ι Σ
Α   Α   Ι   Υ
Μ Α Κ Ε Δ Ω Ν
Ε   Ε   Η   Ι
Σ Ι Δ Η Ρ Ο Σ
Ι   Ω   Ο   Τ
Σ Υ Ν Ι Σ Τ Ω

532-533. 1. *Πάρος*, πόρος, θῶσος, νόσος, *νῆσος*. 2. *Μέρος*, Λέρος, λῆρος, χῆρος, *χῶρος*.—534. ΦΜΣ-ΣΘ = *Εὔφημος ἴσθι* (Φόλος, Ἀ Μαλία, Ἰη Σοῦς, Ναυ Σικᾶ, ἐλευ Θερία).—535-539.—Λάρος, ἄρκτος, φάρος, βάρος, γάμος.—540. ***Μηδὲν ἄγαν*** (μηδέν, α, γᾶ, ν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλᾶ. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΖ'—110]

Ὅποιος θέλει τὸ «Ἐπαρχιακὸ Παρθεναγωγεῖο» γράφει: Γιώταν Ἀνδριοπούλου—Ἀχαρνῶν 185, Ἀθήνας. Ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχ. τελῶν.

Μύρρα Ἀλόη

[ΑΖ'—111]

Διαλύω τὴν νέαν «Τριανδρία»: Ἄλκης Νουάρος=Κατσαρός, Βασιλεὺς Σοβαρότητος=Παναγιωτόπουλος.

Ἀόρατος Βασιλεὺς

[ΑΖ'—112]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ παιδιὰ 12-14 ἐτῶν. Γράφατε κ. Μάριον Βισβάρδην, Ζάκυνθον, διά:

Ροζ-Λιζὸν

[ΑΖ'—113]

Ἐξακολουθῶ ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Δ/σις: Ἰωάννην Θεοδώσην, Τράπεζα Ἀθηνῶν, Ζάκυνθον, διά: ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

[ΑΖ'—114]

Ἱδρύεται σύλλογος ***«Παρέα τῶν Ἀπένταρων»***. Σκοπός: Διάδοσις Διαπλάσεως, Διαγωνισμοί!! Ἀποκαλύψεις. Πρόεδρος: Κάλπικος Παρᾶς, Ἀντιπρόεδρος: Κίβδηλη, Γραμματεύς: Ἄψιλη, Ταμίας: Ἀδέκαρος, Μέλη: Ἀπένταρος, Ταρζὰν καὶ Φουκαρᾶς.

[ΑΖ'—115]

Ἡλιόλουστη, ἀλληλογραφοῦμε; Δ/σις: Γεώργιον Βαμβύλαν, Καλλιφρονᾶ 7, Ἐνταῦθα (5). Διά: ***Δόκιμον***

[ΑΖ'—116]

Διαπλασόπουλα Καλλιθέας, γενικὸς συναγερμὸς τὴν 7 Φεβρουαρίου, 11 π. μ. πρὸς ἵδρυσιν συλλόγου, ἔξωθεν Ἐτουάλ. Διακριτικόν: μία Διάπλασις στὸ χέρι. Ἀπαντήσατε. ***Ἀεροσυλλέκτης***

[ΑΖ'—117]

Ἐξακολουθῶ νἀνταλλάσσω τετραδιάκια, καὶ νἀλληλογραφῶ. Δ/σις: Νικόλαον Λαμπίρην, Poste-Restante. Ζάκυνθον.

Κατάσκοπος «33»

[ΑΖ'—118]

Κατάσκοπε «33», σοῦ εὔχομαι χρόνια πάμπολλα, τρισευτυχισμένα.

Στέφανος τῆς Δόξης

[ΑΖ'—119]

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες. Ἀπαντῶ ἀμέσως. Δ/σις: Γεώργιον Ι. Πέτρου (Ἅγιον Ρόκον) Κέρκυρα, διὰ

Μαραμένο Τριαντάφυλλο

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Ψαρρομηλίγκου 22 Ἀθῆναι